

2) Control and risk prevention - is the retention of risk with the active influence of the enterprise on it, aimed at reducing the probability of the risk event occurring or reducing the potential damage from the risk event occurrence.

3) Preservation of risk - is used in cases where the level of risk is at an acceptable level, and the impact on this risk is impossible or economically inefficient

4) Risk transfer is the transfer of risk to third parties in cases where the exposure to it from the enterprise is impossible or economically unjustified and the level of risk exceeds the permissible level. Risk transfer is carried out through insurance, as well as through financial markets, hedging cases, or contractual warnings [2, p. 84].

The main purpose of modeling which based on system dynamic methods is to study the sensitivity profit of the company of agriculture complex to external factors (risks). Especially, how a particular company reacts to the impact of external factors and show the instability of income under their influence. These factors affect the decline in company profits and can lead to bankruptcy.

The main idea is focused on Profit of the company "Mironivsky Hliboproduct" and key indicators that effect it. In model emphasized attention on such external factor as inflation because in our country it is one of the main indicators that affects all areas of economics. The next indicator is Weather condition which has a direct impact on the stable operation of the company and, as a consequence, a decrease in income [3].

References

1. George W. Norton Jeffrey Alwang, and William A. Masters «The economics of agricultural development, wold food systems and resource use». New York and London: Routledge Taylir & Fracis Group, 2006. P. 448
2. Mirzoeva T. Risk management of agricultural producers in the conditions of transformation processes: bibliography / T. Mirzoeva, O. Tomashevskaya // Economy of agroindustrial complex. - 2015. - No. 9. - P. 39-44.
3. Sterman, J. (2000). Business Dynamics: Systems Thinking and Modeling for a Complex World.
4. Прімерова, О., Дадашова, П. (2015). Вивчення економіки методами системної динаміки в Національному університеті" Києво-Могилянська академія".

ЖУРАВЕЛЬ Ю. Ю.

Студентка 4 р. н., НаУКМА

ПРЯМІ ІНОЗЕМНІ ІНВЕСТИЦІЇ В УКРАЇНІ

Прямі іноземні інвестиції (ПІІ) – категорія інвестицій, здійснюваних резидентом в одній країні (прямим інвестором) з метою реалізації своєї довгострокової зацікавленості в підприємстві (одержувачі прямих інвестицій), яке є резидентом країни, відмінної від країни місцезнаходження прямого інвестора. Довгострокова зацікавленість передбачає довгострокові відносини між прямим інвестором і одержувачем прямих інвестицій, свідченням яких є

пряме або непряме володіння 10% або більше акціонерного капіталу і значний ступінь впливу на управління підприємством [1].

Прямі іноземні інвестиції – одна із ключових форм міжнародного руху капіталу, значення якої щорічно зростає (Рис. 1).

Незважаючи на їхню коливальну динаміку, у довгостроковому періоді ПІІ зростають, і до того ж не лише за абсолютними обсягами. Подібна тенденція спостерігається і в динаміці їх обсягів на одиницю населення, частки від ВВП чи від валового нагромадження основного капіталу [2].

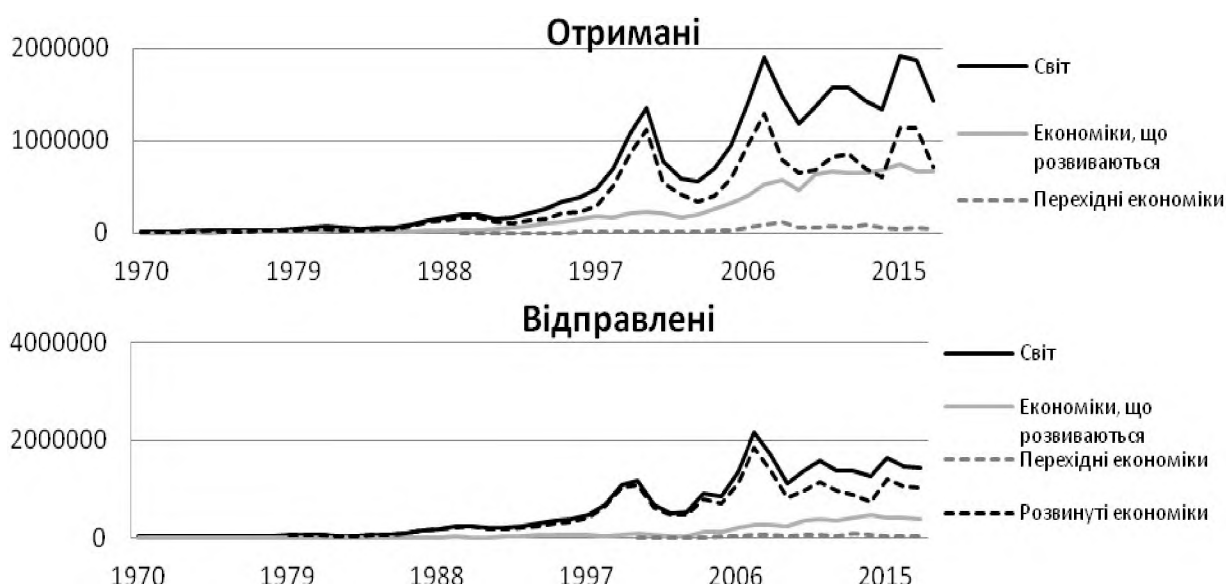

Рис. 1. Світові потоки прямих іноземних інвестицій у млн. дол. США
Складено автором на основі джерела: [2]

Порівняння обсягів відправлених прямих іноземних інвестицій і офіційної допомоги на розвиток країнами-членами Комітету допомоги на цілі розвитку від ОЕСР (OECD Development Assistance Committee) ілюструє масштаби впливу ПІІ на країни, що розвиваються. У 2017 р. країни-члени комітету відправили 144707,3 млн. дол. США офіційної допомоги на розвиток, тоді як їхні сукупні відправлені ПІІ становили 1371374 млн. дол. США. Таким чином, відправлені країнами-членами Development Assistance Committee прямі іноземні інвестиції перевищують відправлену цими ж країнами офіційну допомогу на розвиток у майже 9,5 разів, що свідчить про те, що нині ПІІ є глобальною силою [3].

Прямі іноземні інвестиції можуть бути вигідними не лише для економік, що розвиваються, але і для розвинутих економік. Проте ПІІ мають як позитивні, так і негативні сторони, і відповідно вплив, який вони здійснять на країну-отримувача, залежить від сприятливості інвестиційного клімату і економічного середовища цієї країни загалом. Тому основним завданням для країн має бути створення таких умов, щоб залучені прямі іноземні інвестиції працювали на користь не лише інвестора, але й місцевої економіки.

В Україні, так само як і в світі, прослідковується тренд до поступового зростання обсягів ПІІ (Рис. 2). Основними тенденціями є також збільшення інвестицій із країн ЄС та зменшення інвестицій із країн СНД [4].

Головною проблемою залучення прямих іноземних інвестицій в Україну є несприятливий інвестиційний клімат. Незважаючи на те, що на сьогодні в Україні вже створена нормативно-правова база для інвестиційної діяльності і іноземним інвесторам законодавчо надані рівні з місцевими інвесторами умови діяльності, на практиці їхні інтереси досить важко захищати, через значний рівень корупції у тому числі. Географічна і регіональна структура залучення прямих іноземних інвестицій є досить деформованою, що також не сприяє покращенню інвестиційного клімату. Окрім цього, загальний стан національної економіки чинить негативний тиск на інвестиційну привабливість України.

**Рис. 2. Загальний обсяг прямих іноземних інвестицій у 1995-2017 рр.,
млн. дол. США**

Складено автором на основі джерела: [4]

Україна має всі передумови для того, щоб бути однією з провідних країн по залученню ПІІ. Певні позитивні кроки в напрямку формування сприятливого інвестиційного клімату й залучення прямих іноземних інвестицій були зроблені останніми роками новим Офісом залучення інвестицій, який, діючи спільно з урядом і місцевою владою, здійснює супровід діяльності і врегулювання проблем іноземних інвесторів. У рейтингу Глобального індексу конкурентоспроможності (ГІК) 2017/2018 Україна покращила свої позиції на 4 пункти і зайняла 81 місце серед 137 країн світу, які досліджувались (у ГІК 2016/2017 – 85 місце серед 138 країн). [5]. Водночас, для того, щоб прямі іноземні інвестиції позитивно впливали на розвиток української економіки, актуальними залишаються питання стимулювання інвестицій у високотехнологічні та наукоємні виробництва у різних регіонах держави, розбудови національної фінансової системи і розвитку державно-приватного партнерства в підтримці інвестиційної та інноваційної діяльності.

Список використаних джерел

1. OECD Benchmark Definition of Foreign Direct Investment / [issued by the Investment Committee's Working Group on International Investment Statistics]. – 4th edition. – OECD Publishing, 2008. – 250 с.
2. Офіційний веб-сайт Конференції ООН з торгівлі та розвитку [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://unctad.org>.
3. Офіційний веб-сайт Організації економічного співробітництва та розвитку [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.oecd.org>.
4. Офіційний веб-сайт Державної служби статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>.
5. Офіційний веб-сайт Офісу із залучення та підтримки інвестицій [Електронний ресурс]. – Режим доступу: ukraineinvest.com/.
6. Abakumova, J., Primierova, O. (2018). Economic Growth, Globalisation And Income Inequality: The Case Of Ukraine. *Economics*, 10, 11th.
7. Лук'яненко, І., Віт, Д. (2017). Системний аналіз формування державної політики в умовах макроекономічної дестабілізації.

ІРКЛІЄНКО В.Ю.

*Студент магістратури,
спеціальність «Фінанси, банківська справа та страхування»,
Київський національний університет імені Тараса Шевченка*

ОПТИМІЗАЦІЯ ПОЛІТИКИ ТАРГЕТУВАННЯ ІНФЛЯЦІЇ В УКРАЇНІ

Швидке зростання темпів інфляції протягом останніх років в Україні, підвищення фінансових ризиків та невизначеності умов інвестиційної діяльності, стало поштовхом до впровадження однієї із дієвих стратегій монетарної політики – інфляційного таргетування, метою якого є оптимізація рівня інфляції в країні.

Таргетування інфляції – монетарний режим, який передбачає відповідальність центрального банку за дотримання проголошеного значення офіційного показника інфляції (таргету) протягом визначеного періоду часу. Відповідальність центрального банку обумовлена можливістю використання усього переліку інструментів монетарної політики, у випадку загрози недотримання визначеного значення таргету [2].

Аналізуючи Дорожню карту Національного банку України з переходу до інфляційного таргетування, можна стверджувати, що стратегією НБУ є досягнення цінової стабільності шляхом дотримання кількісних цілей щодо інфляції.

Середньострокова ціль щодо інфляції встановлена на рівні 5 % (для річного приросту індексу споживчих цін) і досягатиметься поступово. Зокрема встановлено такі короткострокові цільові показники для річної зміни індексу споживчих цін [1]:

- 1) на кінець 2016 р. - 12% із можливістю відхилення +/- 3%;
- 2) на кінець 2017 р. - 8% із можливістю відхилення +/- 2%;